

ФІЛОСОФІЯ
КУЛЬТУРИ
ПОСТМОДЕРНОЇ
ДОБИ

Студентський
культурологічний
часопис

число 2

ГІЛЕЯ

Львівський національний університет
імені Івана Франка
Філософський факультет
Кафедра теорії та історії культури

Редакційна колегія:

Мельник В.П., д-р філос. наук, професор (голова)

Сінькевич О.Б., канд. філос. наук, доцент

Пітусь Л.М., канд. філос. наук, доцент

Васьків А.Ю., канд. істор. наук, доцент

Дарморіз О.В., канд. філос. наук, асистент

Фльорко Л., аспірант

Муха О., аспірант

Анотація

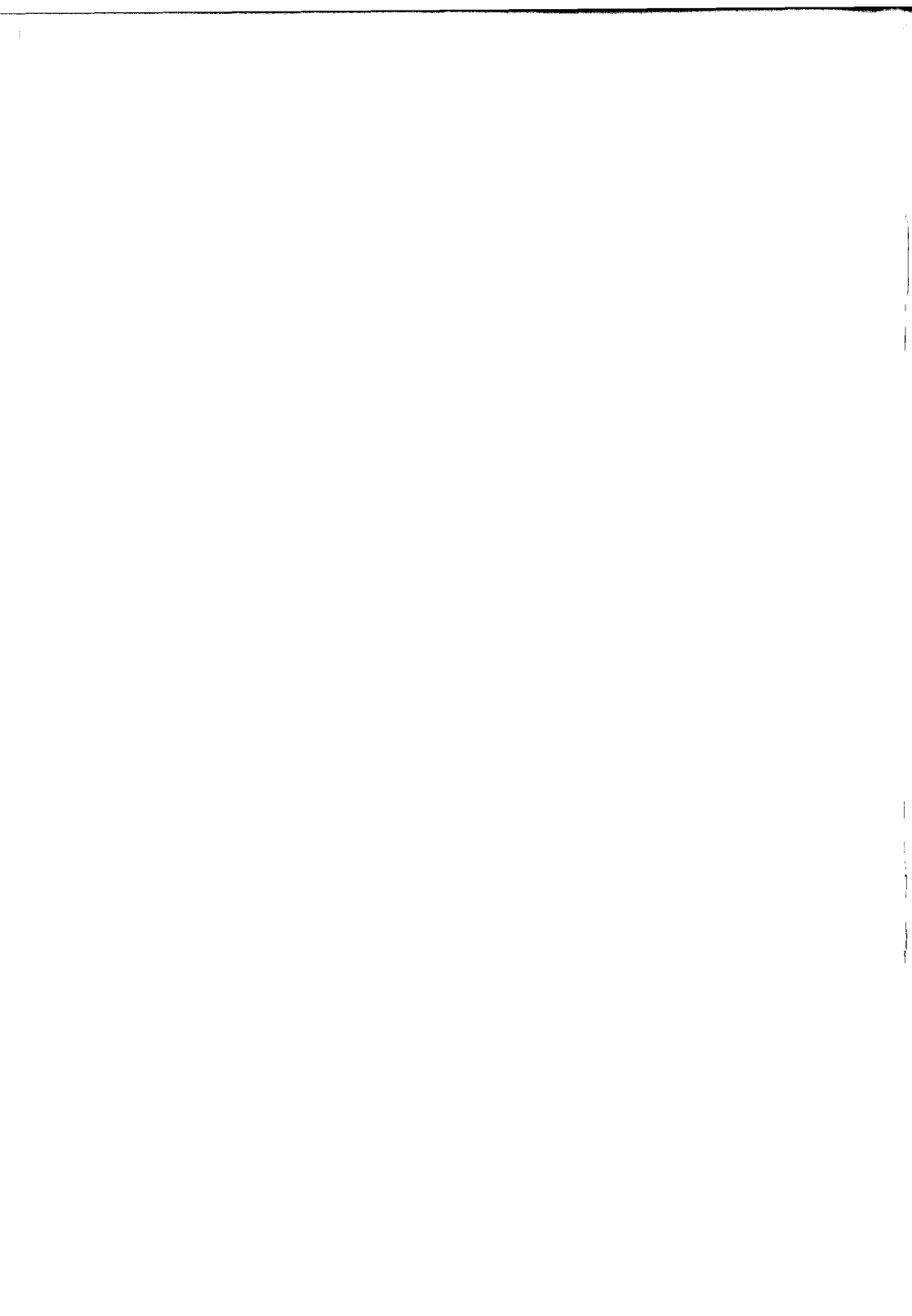
До збірки увійшли твори студентів й випускників природничих й гуманітарних факультетів Львівського національного університету імені Івана Франка, що були представлені в процесі виконання творчих завдань й самостійної роботи над вивченням курсів “Етика та естетика”, “Культурологія”, “Українська та зарубіжна культура”, “Релігієзнавство”, спеціальних та культурологічних курсів.

Вступне слово

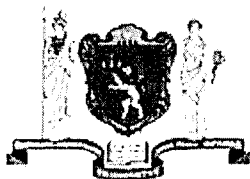
Потреби нашого сьогодення вимагають творчої участі у розбудовчих процесах молоді, в тому числі, студентської. Питання стоїть так, що український вуз має готувати не лише спеціаліста-фахівця, а можливо, першою чергою, виховувати, формувати цілісну творчу особистість з досконалим духовним світом. У досягненні цієї важливої ролі відіграють вузівські курси культурології, етики, естетики, релігієзнавства і т.п. Опанування програмним матеріалом, виконання творчих завдань тощо створюють умови для виявлення й розкриття творчих можливостей молоді людини, дають їй нагоду спробувати свої сили у різних видах інтелектуальної й художньої діяльності.

Твори, що увійшли до даної збірки свідчать про потребу молоді людини у вдосконаленні й самовираженні. Їх ще не можна назвати професійними, але вони сповнені чистотою й душевною ширістю, своєрідним світосприйняттям, прагненням дати всьому, що є довкола, свою власну оцінку. Вони випромінюють любов до рідної землі та глибокий інтерес до її історії, нерідко визначають й громадську позицію автора. І хто зна, можливо, ця перша публікація в університетському студентському виданні послужить поштовхом до нових звитяг на літературному ґрунті, до появи нових уславлених імен в сучасній українській культурі. Ми – викладачі, старші колеги й наставники щиро бажаємо цього нашим молодим талановитим друзям.

Л.Пітусь

Львівський національний університет імені Івана Франка
Філософський факультет
Кафедра теорії та історії культури

ГІДЕЯ

Студентський культурологічний часопис

число 2

ФІЛОСОФІЯ КУЛЬТУРИ ПОСТМОДЕРНОЇ ДОБИ

Львів-2004

ВІЧНІ ЗАПИТАННЯ

Сах Ганна

(математичний факультет)

Для чого ми живемо? Саме розв'язання цього питання лежить в основі різних філософських течій.

А хто ж такий філософ? На мою думку, це людина яка трошки більше дає волю своїй думці, яка в своєму мисленні відривається від буденності, яка шукає себе не в купці оточуючих, а прагне зрозуміти свою позицію в світі.

А хто ж троді ми? Ми, які слідуєм усталеним традиціям предків не розуміючи для чого і не задумуючись над цим.

Кажуть: "Дерево цінять по плодам, а людину по ділам". Але, що ми робимо, де ці плоди наших творінь, як нас приймає примхлива Клію, що ми залишимо своїм нащадкам в пам'ять про себе.

Ми – сучасники в тому розумінні, що живемо сучасним, не задумуючись про вічність. Лише у своїх творіннях людина здатна увіковічнити себе в пам'яті прийдешніх поколінь.

А ми, мало того, що нічого не творимо, ми руйнуємо те, що дала нам природа, що дали нам у спадок пращури. Ми не шануємо їх пам'яті, руйнуючи їх творіння.

Ми живемо за принципом відомого французького правителя: "Після нас хоч потоп". Багато людей живе роблячи не те, що їм хочеться, а те, що вимагає від них мораль оточуючих їх людей. Виходить, що ми живемо звітуючи про свої вчинки не перед собою, а перед сусідами. Нас завжди переслідує думка: "А що скажуть, якщо я ...?"

Ми істоти, що прагнуть щастя. Але ми його не вміємо оцінити. Переважно люди шукають щастя в матеріальних благах. Хоч без грошей в наш час щастя нема, але не в них щастя.

Що ж таке щастя? Це хвилина це день, чи мить, чи це година?

На мою думку, це саме життя, протягом якого ми маємо створити свої ідеали, творити свій світ уявлень про прекрасне, не керуючись думкою сусіда. Ми повинні в своєму житті вибрати курс на своє щастя.

Промінчик сонця блисне – щастя,

Зайде за хмари – вже й печаль

Так і життя тебе колише
Немов кораблик ураган.
Плисти за течією – сором,
Іти назустріч?.. – де ж мораль.
Чекати щастя також можна
Та краще витвори все сам.
Почни з малого, із зернини,
Зазнай у собі іскри жар.
Відкрий вікно в життя дитині,
Відчиняй двері юний шал.
Не прагни світ перевернути,
Яким би він не був страшним.
Це макросвіт, зроби свій мікро,
Й за ним потягнеться сусід.
Повір в людей, Нехай ця віра
пробудить сором в блудників
І “чорний макро” дуже сильний
Поверне ракурс в щастя світ.

РОЗДУМИ НАД СЕНСОМ ЖИТТЯ...

Ігар Ціханік

(факультет журналістики)

"Життя прожити – не ниву перейти" - сказав колись якийсь мудрий чоловік, отак сказав і... спокійнісінько забув собі про цю фразу, обмірковуючи вже наступну, без сумніву - не менш геніальну, перлину свого ораторського мистецтва... А сотні тисяч людей тим часом запаслись стосами паперу та відповідною кількістю чорнила і (ні на йоту не шкодуючи нічому не повинних гусей) пообкладались пір'ям (в умовах відсутності кулькових ручок та звичних нині комп'ютерів) та натхненно засіли за столи запорошених кабінетів і дружно взялись до писанини. Суть останньої зводилась до "обсмікування" вищезгаданого вислову, що виявилось у появі низки можливих і неможливих трактатів, праць, ба, навіть цілих томів, темою яких було оте одвічне запитання - у чому ж сенс людського перебування на цій землі.

Така, з дозволу сказати "графоманська" традиція поширилась, неначе якась епідемія та "заразила" більшість видатних умів як минулого, так і сучасності. Більше того, мабуть, над цим банальним філософським запитанням люди почали замислюватись чи не від початку створення того шаленого грішно-романтичного світу... Мабуть, над цим запитанням замислювалась основна маса усього більш-менш прогресивного студентства, розмірковуючи при цьому надто серйозно (не підстав'ячи своєму юному віку) або ж надто поверхнево (з аналогічної причини)...

Внаслідок згаданих мук творчості на світі з'явилися певні канони, дотримуючись яких, людина могла повноправно заявляти про те, що її особисте перебування на цьому світі не таке вже й безглузде. Так, наприклад, якщо ти будував будинок, посадив дерево та виростив сина (в силу певних біологічних обставин допускалось і виховання доньки) - то вже досяг чогось у типовому суспільстві рівних та подібних тобі. Або коли тобі вдалось реалізувати себе у тій чи іншій справі і це підтверджувала відповідна сума на рахунку в престижному банку, а поряд маєш надійний сімейний тил - можеш сміливо вважати себе "американцем з крові і кісті"... Ітак було завжди: кожна країна та кожна епоха витворювала власні закони, дотримуючись яких (або принаймні роблячи вигляд, що дотримуючись) можна було "дорости" до умовного рівня "людини, що виділяється з усієї

так званої сірої маси інших". Історично склалось так, що сьогоднішні люди, які досягли отого рівня уявної значимості, називають себе старомодним словом "інтелігенція" або ж більш осучасненим його варіантом - "еліта", - та це вже суто справа смаку...

Проте, чи варто надто занурюватись у глибини вищих наук або жити за тим чи іншим суспільним законом аби знайти відповідь на просте земне запитання. Просто, на мою думку, необхідно лише відрізати два поняття "жити" та "існувати" та чітко знати, чого ти справді хочеш... Адже коли людині достатньо елементарного мінімуму (зараз я не маю на увазі якісь матеріальні речі), її влаштовує власне "тепличне" існування і від цього вона ще й почуває себе щасливою - то такий її вибір - от і все. З іншого боку, коли людина належить до когорти так званих "живчиків", коли в її очах горять невидимі вогники, що здатні збентежити десятки збайдужілих пессимістів - то людина така справді живе і справді її малесеньке особисте життя має сенс. І нехай отой "живчик" не стане другим Ейнштейном чи ким там ще (на жаль, не всі народжуються з додатковим геном геніальності), - не в тому річ...

Адже коли твоїм батькам не соромно, що саме ти їх рідне чадо, коли тебе кохає найдорожча в світі людина просто тому, ...що кохає, коли твої діти вирости звичайним і добрим людьми, коли твій сусід справді буде щиро радий випити з тобою на свято чарочку-другу, і, з рештою, коли вже після твоєї смерті бодай одна людина скаже щось добре, вважай, що життя прожите не даремно.

Ірина Метельська

(факультет журналістики)

У нас давно побутує думка, що сенс життя сформований у формі: посади дерево, збудуй будинок, вирости дитину. Це стало аксіомою життя для багатьох людей. І головне, що більшість з них не замислюється над моральною стороною вищесказаної фрази. Вони сприймають це буквально: посадити, побудувати, виростити. Але від тої буквральності страждає усе суспільство, яке деградує духовно.

Не знаю, можливо я занадто велика ідеалістка, але не можна жити так матеріально-буквально. Світ довго не проживе на звичайній буденщині. Ні, я не проти того, щоб садили дерева...

Але ми ж ЛЮДИ!

І нас багато чого відрізняє від простого тваринного світу.

Бог нас наділив тим, чого не має на землі жодна жива істота — любов'ю і вірою, ну і звичайно ж нашим геніальним розумом. Посаджене дерево без любові — виросте, але не буде приносити нам радості, збудований будинок — буде приносити заздрість наших сусідів, але не буде у цьому домі ладу без любові, дитина вихована без розуму, любові і віри в майбутнє виросте для того щоб існувати, а не повноцінно жити в цьому світі. Все потрібно робити з розумом, любов'ю і вірою!!! Любов — дає життя, віра — це життя продовжує. а розум визначає куди нам потрібно іти. Так, мені можна закинути, що коли голодний шлунок, про вищі матерії думати не приходиться. Але коли у твоєму серці є любов і віра, а також розум в голові тобі неодмінно пощастить. Давно вже підтверджено, якою ти є людиною, такі люди і гуртуються навколо тебе. Отже, якщо ти будеш щасливим, то й інші біля тебе будуть тішитись, і якщо ти побачиш щастя когось, тобі неодмінно захочеться усміхнутись і подякувати Богу за те, що він такий добрий, а не перемивати кісточки щасливій людині, і ламати собі голову над тим, як же ж те щастя до неї "привалило". Коли ми навчимося тішитися з радості інших, коли ми тих інших навчимося любити і навчимося вірити у свої сили тоді ми будемо ЩАСЛИВИ!

СЕНС ЖИТТЯ

Олеся Стойко

(факультет журналістики)

Коли десь там, високо у небі миготить розсипаний бісер з ірок.
Коли десь тут, у духмяном у квітковом у полі, на червоногарячий мак
сідає бджола.

Коли ти підставляєш своє обличчя дощеві.

Коли сліпе цуценя намагається знайти молоко своєї матері.

Коли малі хлопчата намагаються розплутати перев'язані лапки голуба.
Коли у переповненому автобусі тобі всім іхається змучений водій.

Коли після сотень недоспаних ночей все ж таки вдається переконати
викладача поставити у залікову відмінно.

Коли голодний і змучений витрачаєш останні кошти на квиток в театр.
Коли друзі приходять в гості просто так, без запрошення.

Коли в час найбільшого розпачу маєш до кого зателефонувати.

Коли кидаєш усе і мчиш до товариша, якщо потрібен Ти.

Коли намагаєшся перетнути усю Україну не маючи копійки в кишені.
Коли легенький вітерець бавиться кучерями твоєї матері.

Коли старенька бабуся тримає в руках шойно подаровані їй квіти.

Коли наперекір усьому й усім вдається досягти бажаного.

Коли понад усе на світі хочеться відчути себе маленькою дівчинкою.
Коли Ти сидиш, от так, як зараз, з овсім поруч, бездумно милуючись своїми
ручечками.

Лише тоді здається, що на світі варто жити. Мабуть і є у тому сенс
життя.

СЕНС ЖИТТЯ

Сех Н.

(факультет журналістики)

Люди народжуються, дорослішають, закохуються, одружуються, живуть чи існують, і врешті-решт просто помирають... Хоча ні, не просто, помертиможна також по-різному. Можна помертитихо й спокійно, у сні, можна на полі бою, можна й в мирній ситуації, але з почестями, а можна й безславно, однак, із спокійною душею... Кожен вибирає сам.

Можна померті по-різному, а можна й народитись по-різному, але основне, можна й жити по-різному... Так в чому ж він полягає, отой невідомий, незвіданий багатьма, але такий жаданий СЕНС простого, буденного і в більшості випадків такого сірого життя...

Ми чули неодноразово про те, що людина народжується на світ з певною, наперед визначеною метою. Знаємо й про те, що цю мету, чи то пак долю, визначаємо не ми, а хтось там далеко на небесах, а ми лише покійно і віддано скоряємося тому розпорядку життя, що нам наперед встановлено. Хоча знайдеться ціла купа умів, котрі з різних причин заперечать, і що найцікавіше, будуть по своєму праві. Отож, саме народження, до якого ми не маємо ні найменшого відношення, це не наша заслуга, - воно нам даровано. Далі, далі вже кожен сам собі визначає життєву дорогу і їх буде чимало. Скільки людей, стільки й доріг, адже усі ми неповторні, ми індивідуалісти, ми Люди і хочемо сказати своє бодай невагомиме, однак Слово. Є багато характерів, і певна річ знайдеться безліч поглядів та думок про те, навіщо ж ми живемо. А й справді, питання цікаве, чи не так? Воно просте, десь навіть банальне, але отак відразу відповісти на нього важко, а інколи, навіть неможливо. Буває, що й проживши весь той час, що відведено, людина не в стані відповісти: що вона зробила, чим заслужила (а може і ні!) на повагу за життя і пам'ятають після смерті, чи була вона потрібна за життя...

Для кожного розуміння отого сенсу, як і щастя - різне. Однак усі спільні у власних бажаннях-мріях. Вони трішки приземлені, навіть десь побутові, але ж є, і це вже досягнення. Хочеться карри та слави і ми наперекір здоровому глузду, а інколи й власному здоров'ю зникаємо на роботі щоденно на двадцять годин у добу... Мріється про затишок у власному

дом і ми женомося за віанням и моди й напаковуємо м аленькі квартирки побутовою технікою, та запрошуємо друзів у гості, а згодом роками працюємо на ремонт у дузі "євро". Прагнеться про спокій у душі, що згодом піде до Бога, тож ходимо до церкви, живемо смиренно, та не завше за Божими законами.

Бажається щастя та задоволення, бодай на один день і повної апатії із збереженням всіх норм депресії, адже ми лиш люди і слабинки наші та кож мають право на існування. Усі хочуть бути

щасливими і кожен шукає оте щастя все земне життя, всі хочуть спокою, і кожен намагається віднайти його хоча б у власній душі, усі хочуть бачити своє продовження після фізичної смерті, аби згодом спостерігати, співпереживати, а отже і жити вічно, в своєрідному у вимірі, на небі... Тому й народжують дітей. А ще народжують, бо знають, без них місія не буде виконаною, бо хочуть стати цілковито дорослими, а отже, цілковито правими, бо хочуть відчутти усю радість відповідальності за маленьке тільце-життя на землі і на небі, бо кохають...

Леся Базюк

(факультет журналістики)

"...Бог життя вічне нам дав, а життя -- це у Сині Його. Хто має Сина, той має життя, хто не має Сина Божого, той не має життя".
(Ів. 5, 11-12)

Юсиф Везир Чменз імплі у своєму романі "Дівоче джерело" писав, що життя є витвір "реальності. А як поступити мені в цьому аж занадто реальному світі, переповненому розпустою, ворожею, заздрістю, пияцтвом і багатьма негативними факторами? Як жити далі, як змінити суспільство і, взагалі, яку роль, яку місію виконую на цій Землі я? Ці та ряд аналогічних питань дуже часто задаю собі, своїй підсвідомості, своєму естwu. Водночас радію і сумую. Радію, бо не розводжу руками і від незнання, не відмовляюся від своїх почуттів, намірів, бажань, вчинків. А ще намагаюся досягнути істинний світ, той, який є дарований нам Богом. Не у "відреченні від Істини" (Ф. Ніцше) шукаю щастя, а у знанні, провидінні, покаянні. Через це іноді замислююся над своїм вчинками, діями, словами і ніяк не можу зрозуміти тих людей, які своїм "місячним талантом" хочуть змінити світ. Бо власне я, якби не намагалася змінитися, моє життєве кредо буде присутнє в мені завжди. Воно постійно пульсує, живе і прогресує, воно веде мене до Правди, зближує з моїм Всевишнім Батьком, з багатостраждальною Землею, з рідною матусею, з близьким і та далеким і друзями і знайомими.

Ія радію саме через те, що живу для них, бо я просто їх люблю і заради них живу. Та чомусь інколи боюся, що свою місію на цій землі я не встигну виконати до кінця. І мені стає страшно, моторошно, бо в такому випадку я прожила марно. Тому інколи хочеться втекти від цих земних проблем кудись дуже далеко-далеко, але щось підсвідоме мене не відпускає, змушує мислити і думати не тільки про себе. І якраз, до речі, мені пригадалися дуже гарні слова Ф. Ніцше:

"А ти застив, однак,
І довго дивишся назад.
Що ж ти, дурний,
Перед зимою в світ біжиш?
А світ – ворота в тисячу пустель,
Де холодно до німоти.
І неможливо там знайти те,
Що загубиш ти?"

Тож не втікатим у в ніякі незнані світи, а залишуся з близьким і рідним и там, де потребують моєї допомоги, любові, тепла, ласки. Том утішуся, що маю щастя жити на такій прекрасній і благодатній землі. Бо життя – це на правду чудова і незвичайна річ, це внутрішня краса і вдача, це твердий і незмінний дух. І коли людина зуміє безпомилково визначити, знайти і зрозуміти для чого вона в світі живе – нарешті відчинить двері власного щастя.

ПРО РОДИНУ

Христинич Ірина

економічний факультет

Смертне наше тіло, безсмертна наша душа. Душа, як і тіло, має розміри, має красу. Є душа велика, є мізерна. І кожна по-своєму красива. Вічні наші почуття, що зароджуються у ній. Вищі почуття краси, любові, добра, справедливості, обов'язку, патріотизму...

"Краса врятує світ!" - моє гасло. Краса душі, слова, почуттів, вчинків черпає силу з джерела нестримного кохання. Тоді окриленою літає наша душа і приносить весну у холодні серця зачерствілих людей. І проростають паростки добра.

Мавка, із драми-феєрії "Лісова пісня" Лесі Українки, - втілення ідеалу високої душі, яка здатна любити, і, люблячи, робити всіх навколо себе щасливими. Вона раділа із звичних речей: що сходить сонце і росте трава, що шумить вітер, що прийшла весна. Це надихало її, а ми жаліємось, що в сірих буднях немає нічого привабливого. А за нашим жалюзями кожного ранку встає веселе сонечко, і хоче достукатись до найтемніших куточків нашої душі, щоб пробудити в ній прекрасний теплий почуття. А чи не легше закохатись, коли навколо яскраво розмальований світ, і ми в ньому теж дуже кольорові, як і наші почуття.

У серці закоханих не знаходиться місця для образ, для злоби і заздрості. Вони створені для поетичної мрії і чистого кохання, щирої дружби і волелюбності. Ми привчені помічати в людині все найгірше, це допомагає нам триматися на відстані. Ми боїмося показати навколишнім ті відчуття, що нас хвилюють, що заставляють вставати кожного ранку, виконувати свій обов'язок і які надихають для творення див.

Не кожен народжується для важкої праці на землі. Пташки не сіють і не орють, та Бог їх годує. Вони тішать нас прекрасним співом. Люди гордяться лелечим гніздом, дивуються лебединій вірності. Легко починають роботу під спів жайворонка, спокійно засинають під спів соловейка. Сопілка закоханого розповідає людям про красу душі, та заклопотані повсякденними негараздами не чують нічого. За те полюбиш людину, що відчуває так, як і ти. Закохані відчувають всім своїм єством те, що не побачить просте людське око, чого не відчує людина, котра у серці замість любові знайшла місце для приватновласницьких почуттів. Не відчує насолоди від

подиху вітру той, чие життя наповнює заздрість, грубість, егоїзм і само-
впевненість.

Я буду пестити своє кохання, заради нього покину царство, в якому
могла бути королевою, і стану рабинею його у будь-яком у куточку сірої
буденщини. Заради кохання треба віддавати все до останньої краплі, не
боячись лишитись без нічого. І тоді будемо жити вічно: у наших дітях, у
наших справах, у людській пам'яті. Кохання робить нас безсмертними.
Робить щасливим кожного, хто готовий працювати до кінця життя над
збереженням тих гарячих почуттів, що поєднали колись.

Родина - це постійна праця людей, які об'єднані благословенням Бо-
жим. Ми повинні знайти своє доповнення у тому одному, чи тій одній, і
тепер жити як одне ціле. Нам необхідно знаходити підтримку в тій люди-
ні, яка поруч, незважаючи на всю безглуздість наших задумів. Ми повинні
відчувати, що комусь важко без нашої допомоги. Зрештою, ми повинні
відповідати за тих, кого "приручили". А щоб не відступити перед страхом,
або просто небажанням нових і тяжких обов'язків ми повинні працювати,
тяжко працювати для об'єднання найближчої і найдорожчої спільноти, яка
нам замінить цілий світ.

Ця праця, яку не виміряти грошовим еквівалентом, яку не можна по-
бачити очима, її можна лиш відчутти. А точніше, відчуети її відсутність.

У родинному святі п. Іванни Умриш, якої немає серед нас уже п'ять
років, згадували її працю для родини. Вдова у 33 роки просто виховувала
дітей, просто працювала на полі, у вільнухвилину вишивала. Просто пере-
їхала до Львова, коли потрібка була онукам та правнукам, просто доглядала
за ними, чистила одяг, варила їсти. Садила квіти біля п'ятиповерхівки,
просто була цікавою співрозмовницею, просто часто вигравала у шахи,
завжди пригощала смачним обідом. І привела родину до оновленої Церк-
ви. Вона просто добре виконувала роботу мами, бабусі, прабабусі.

У кожного з нас у родині є ті, які добре виконують найголовнішу
роботу життя – роботу на благо родини.

Я часто чую про бабцю Лінку. Вона вміла любити і гуртувати усіх
довкола себе. Вона навчала робити "трошки, але добре". Учила ніколи не
брати чужого, навіть колгоспного, хоча односельці дивувалися з цього.

Дядько Лаврентій: повернувшись з війни так і не створив своєї ро-
дини і життя своє присвятив сестрі, племінниці і її внукам. Він з родини
оперного співака Олександра Мишуги, сам був розумною, високо інтелі-
гентною, освіченою людиною. Він знав оперних співаків по іменах, і коли
приїжджав до Львова у гості з с. Виткова, вся родина збиралася на святко-
вий обід, продукти для якого закупляв він сам. А потім всі йшли на виста-
ву до Оперного театру, або до театру ім. М. Заньковецької.

Цьоця Стефа теж не мала дітей. Доглядала синів племінниці. А коли вони виростили - вона все рідше, але приходила з великою торбиною всіляких подарунків, які дбайливо збирали старечі руки.

Це прадід Йосиф, який з дітьми вивчив шкільний курс математики. І найперше поважав людей, які могли розв'язати складні геометричні задачі.

Прабабця Маринка прожила тяжке життя: без чоловіка виховала доньку. Важко і дуже багато працювала, спонукала до праці і інших. У 80 років вона розпочала будівництво нового хліва для худоби.

Це і моя бабуся Леся, і моя бабуся Дарка, дідусь Микола і дідусь Михайло, це моя мама Оксана і мій тато Андрій, це і я - вся моя велика родина, кращі традиції я маю перенести у мою майбутню родину, передати моїм дітям, онукам і правнукам.

Здається сьогодні, що "діамантів" кохання на дорозі життя знайдемо багато, та не уявляємо собі "як багато прийдеться зустрічати товченого скла", яке просто відбиватиме сонце.

Я хочу мати щасливу сім'ю. Я молитимусь за те, щоб розпізнати свій діамант, не вхопити чужого, не спокуситись на дорогу оправу. Я хочу більшого: я хочу, щоб людина, якій не байдуже за мене, була завжди поруч, була моєю сім'єю, моєю опорою, головним змістом мого життя. Але цього хочуть всі, та мало хто отримує. Найбільше я боюся, що не зустріну такої людини, якій буде за мене не байдуже.

МАМИНІ ОЧІ

Андрейчук Наталія

(математичний факультет)

А це її очі... Все життя продивившись в її очі, здається, м і г би знати їх до найдрібнішої цяточки, до найнесподіванішого виразу в добру чи лиху годину. Вони живі завжди поставали в твоєму сприйнятті з найомим і рідним і - і водночас у якихось своїх відтінках іншим і, відмінним і. Чому так ставалося? Хто відає...

Начебто на золотавому липовому меду настояні, вони, їхні дві свічечки ширі, дивляться весь час за тобою, і тоді, коли коли дивляться, коли їхній густий погляд вливається в твій погляд, а вже з відти, либонь, переливаючись у сам ісіньку душу, - в такі короткі миті ти відчуваєш особливу близькість, особливу спорідненість. Начебто все життя складалося з таких коротких митей, які набирали великого значення, бо вм і щали не передавану словами близькість і в такі миті тобі особливо гостро відчувалося: так, це твоя мати! Й те, що вона твоя мати, відчуваєш ти кожною клітинкою тіла, відчуваєш свідомістю і підсвідомістю! Й нічого дорожчого нема за ці відчуття спорідненості...

Всякі очі випадало зустрічати... Відверті й прямі, як ножі, здатні, либонь, без жалю і без думок розкряти навпіл будь-що: квітку - то квітку, картину - то картину, пташку - то пташку. А скільки траплялося свавільних і владолубних, які зустрівшись поглядом з тобою, вже в першумить прагнуть зламати твій погляд, підпорядкувати собі, принизити, розтоптати - і відчутти втіху від своєї фізичної сили й переваги. А то уникливі, хитруваті погляди, які постійно щось приховують, чогось уникають і побоюються, які нічого не виражають, а якщо виражають - то прямо протилежне тому, що мали б виражати насправді. А в материнському погляді не було ні фальші, ні лукавості, ні хитрування. Не було в ньому і тієї прямої й важкої, мов камінь, гостроти, за якою, подекуди ховається недоброзичливість і войовнича, якщо не жорстокість, то байдужість. Очі її, постійно освітлені з середини м'яким живим сяйвом, були наче видимим, предметним вираженням її душі, котра саме такої форми прибрала, щоб і себе показати, і світ довколишній подивитись. Це погляд самої ширості, самого

добра, самої зичливості, навіть тоді, коли мати гнівалася чи просто боліло їй щось усередині, – однаково ні ширість, ні доброта, ні зичливість не пропадали остаточно. З її погляду вони жили й сповнювали твоє єство любов'ю і довірою. Крім того, материнський погляд був сповнений якоїсь цілості, він проникався тим здоров'ям, яке передавалось на відстань, передавалось тобі – і ти відчуваєш, як, дякуючи матері, дужчаєш, стаєш певний себе, твої сумніви чи вагання підупадають.

І завжди ти відчуваєш оту чарівну цілісність її материнського погляду, животворний магнетизм його.

Мати... Скільки приємних спогадів пов'язано з цим словом, скільки можливого і неможливого зробила ця жінка для нас. Хіба хтось може бути ближчим за неї? Мама – найближча і найдорожча людина. Тільки вона може зрозуміти, вибачити, порадити. Її очі завжди світяться ніжністю і тривогою за долю дитини.

Я дуже люблю свою маму. Не уявляю свого життя без неї, без її ніжних ласкавих слів втіхи, без її підтримки, без її рідкісних очей, ласкавої посмішки, ніжних рук. Я люблю її голос і тоді, коли він переповнений ніжністю до мене, і тоді, коли в ньому звучать смуток і гіркота, біль і тривога. Ненька допомагає мені долати життєві труднощі, здійснювати свої мрії. Я вірю, що завжди материнські руки притиснуть мене до свого серця, а мамин голос знищить мою втому, а її тиха пісня підніме настрій. Як добре, коли є мама, добра, мила, ніжна.

ВОНА...

Ірина Метельська

(факультет журналістики)

Нас не пускали до неї... Нам навіть не дозволяли поглянути на неї... З куцої інформації, яка до нас дійшла, ми знали, що її ріст 54см., вага 3кг. 700г.

Її Батько... Він же мій брат, ніколи не любив дітей грудного віку. Ні не правда, він їх не "не любив", він їх просто боявся. Боявся спричинити їм біль, яким ось своїм необачним рухом. І тут... Мій брат — Батько — стоїть з маленьким чудом на руках, а з очей от-от покотяться сльози радості. Він гордий зі свого статусу "БАТЬКО". Це його дитина!

Її Мати... Втомлена, але щаслива. Щаслива до нестям, бо поруч її маленьке сонечко і люблячий чоловік. Мати знає, що незабаром її чекає рутина буднів, пеленки, недоспані ночі. Але у них є дитя, народжене в любові, і ця любов допоможе пережити їм всі негаразди і гідно перейти всі випробування. Її очі тепер по новому дивляться на світ. Тепер вона, як ніколи, відчуває материнський інстинкт - інстинкт захисту і задоволення потреб своєї маленької донечки.

Вона... Маленька і беззахисна, але вже з характером. Вона своєю з'явою принесла багато радості в цей світ. Народилось нове життя, нова доля, яка буде шукати свого місця під сонцем. Це малюток ще не розуміє, куди воно потрапило, але міцно тримається за життя, для того щоб спочатку дати радість своїм батькам, далі, щоб завойовувати цей світ і гідно представляти себе у ньому, а пізніше, щоб радіти з продовження роду і з того чого досягла...

Християнська сім'я — мама, батько і маленька Яринка на руках. Виходять "у світ" з пологового будинку! Це одна з тих митей заради яких варто жити на цьому світі! Варто, заради того, аби побачити, як це малюк жадбно ковтає львівське зимове повітря, а її Мама сяє радісною материнською усмішкою, ну а Татусь взагалі не чує землі під ногами! Варто, заради того, щоб відчути цю мить радості, яка огортає всіх, хто спостерігає за входженням у світ нової повноцінної сім'ї. Варто, заради того, аби знати, що життя — це все ж таки прекрасна штука, просто його треба вміти цінувати!!!

МОЇ ВРАЖЕННЯ ВІД ЗБІРКИ ІВАНА ФРАНКА “ЗІВ’ЯЛЕ ЛИСТЯ”

Батіг Марта

(математичний факультет)

Вивчаючи творчість видатного діяча України – Івана Яковича Франка, я все більше захоплювалася його особою. Ще в школі на мене справило велике враження глибокий зміст його творів. Поет, прозаїк, драматург, видатний діяч культури, критик філософ, він все своє життя присвятив народові.

“У творчій спадщині Івана Франка значне місце належить його ліриці – це особливе явище в українській літературі. Вона хвилює кожного, бо розкриває найбільш болючі і злободенні проблеми, торкається найніжніших струн нашої душі і будить щирі почуття. Усю життєву мудрість письменник бере у свого народу, який є добрим супутником у нелегкій дорозі життя. Народна пісня була джерелом, яке напувало Франка впродовж усього творчого шляху. Саме тому дуже багато творів покладено на музику і їх важко відрізати від народної пісні. Особливо мене вразила збірка “Зів’яле листя”, у якій такі ніжні вірші, що їх хочеться співати від початку до кінця. Саме у цій збірці поет тонко і глибоко передає найскладніші відтінки душевних переживань людини. Саме тут у віршах заховані найсокровенніші моменти особистого життя. У Франка є прекрасна річ – лірична драма “Зів’яле листя”. Це такі легкі, ніжні вірші, з такою широкою гаммою почуттів і розумінням душі людської, що читаючи їх, не знаєш кому віддати перевагу: чи поетові боротьби, чи поетові – лірикові, співцеві кохання і настроїв.

Так писав про збірку Михайло Коцюбинський. Це справді так. Перечитуючи поезію, мимоволі відчуваєш неспокійність душі. Кожен вірш – біль і смуток від нерозділеного кохання, а разом з тим прославлення любові, краси жінки. Майже кожна людина побувала у полоні кохання. Кожен письменник, переживши це почуття, створює для людства прекрасну поезію, сповнену найніжніших почуттів, вилиту словами, у яких відбилися вся краса навколишнього світу, вся глибина людських душ, страждання надій. Мотиви збірки навіяні особистим переживанням Франка – з віль-

нення з роботи, розлука з коханою дівчиною Ольгою Рожкевич, але вони належать не тільки поету, а й багатьом людям, які переживають все по своєму, яким не дано талант зробити все по-своєму, яким не дано талант зробити їх вічними.

Лірична драма складається з трьох “жмутків”, але всіх їх об’єднує туга за коханою, біль від нерозділеного почуття, розпач від розтоптаних надій. До найкращих віршів збірки належать: “Ой ти, дубочку, кучерявий”, “Ой ти, дівчино, з горіха зерня”, “Чого являєшся мені у сні?”, “Червона калино...”.

Лірична поезія “Червона калино, чого в лузі гнешся?” написана в стилі української народної пісні. Тут постає образ дуба як ворожої сили та образ калини. Поезія написана у формі діалога між червоною калиною і дубом. Він запитує калину: “Червона калино, чого в лузі гнешся?

Чого в лузі гнешся?

Чи світла не любиш, до сонця не пнешся?

До сонця не пнешся?”

З глибоким сумом калина відповідає, що не жаль їй пишного цвіту і бурі вона не боїться. Трагедія її в тому, що дуб закрив сонце і вона не має сили рости. Засоби уособлення автор майстерно відобразив у прагненні калини до світла і сонця, любові до життя, важких переживаннях за гірку долю.

Перегукується з народною піснею і поезія “Ой ти дівчино, з горіха зерня...”

Тут використовується порівняння дівчини з ясною зорею, горіховим зерням, вживаються пестливі слова. У вірші відтворено драму ніжної любові ліричного героя, показано суперечливість його почуттів, бо для нього втрачена кохана дівчина, а лишилась тільки невгасима любов, яка ранило його серце.

Почуття ліричного героя такі інтимні, що він не наважується турбувати через них дівчину. Образ красуні переслідує юнака, не дає йому у спокою ні вдень, ні вночі.

Чого являєшся мені

У сні?

Чого звертаєш ти до мене

Чудові очі та ясні,

Сумні,

Немов криниці дно студене? -

запитує він у поезії “Чого являєшся мені у сні?”. У ній хвилююче відтворено ніжну, палку але нерозділену любов ліричного героя. Він на-

магається здобути, вирвати з серця образ тої, що не відповідає на його любов і приносить душі одні страждання.

Читаючи збірку, ми бачимо, що ліричний герой все ж мужній і сильний. Та він не може відмовитися від великого й сильного почуття любові, не в силі вирвати з душі чарівний образ дівчини.

Найсуб'єктивніші поезії “третього жмутку”. Власне, вони довели ліричного героя до відчаю. У віршах чується одне: жадання вмерти. Трагедія ліричного героя ще й у тому, що він не має з ким розділити своїх почуттів. Його поглинула повна невіра.

Збірка “Зів'яле листя” – один із шедеврів світової поезії. Свою інтимну лірику Іван Франко наповнив не тільки безмірним почуттями, а й усім, що є у нашій мові: найніжнішим, найтеплішим, найсердечнішим. Їй судилося вічне життя. Ніжна музика Франкових віршів повертатиме увагу кожного, бо писані вони болем серця.

ПРО ПРЕКРАСНЕ

Христина Гнатюк

факультет журналістики

Фреска №1
2000, Київ. Помешкання. Вікно.

Ми стояли з подругою біля вікна. Не знаю скільки це тривало. На кожного з нас зійшла просто з неба неземна благодать. Через кілька секунд, як ми підійшли до вікна, наші обличчя засвітилися дивним світлом. Зачаровані не могли відійти.

-Лесю, ходи до нас, подивися! (майже одночасно ми звернулися до третьої колежанки).

-Що там?!-Мовчанка. Леся підійшла, подивилась...-А, Захід Сонця...Ну то й що?!

Захід Сонця... Світло падає на руки Дніпра. Віддзеркалює у наше вікно, з неба до нас заглядають хмари. Які не мають світла від Сонця: хмари -золоті, а ті, що далі, -червоні. Сонце роздає себе небу і Дніпру. А чи знає воно (Сонце), що воно віддає себе людям?.. а люди... знають про це?!

Фреска №2.
1990. Львів. Осінь.

Цю подію чекали усі мої рідні, я вже й понад усе. Біла сукня – фантастична. У дом і панує радість, а мені трохи ніяково. Таке трапляється раз у житті. Сьогодні до Львова приїхало багато українських священників з-за кордону, а на дворі ще СРСР. Кайзервальд. Співоче поле.

Як багато людей. Світла аура. Служба Божа. Кульмінація. Кульмінація.

Моєму радісному у хвилюванню не було меж. Тепер я – дитина Ісуса Христа! Дякую, Тобі, Боже! Перше Причастя. Львів. Осінь.

Фреска №3.
1983 Великі вулиці. Високе небо. Зима.

Довкола усе таке високе. Коли вже я нарешті буду великою. Мабуть, ніколи!

Раптом щось торкнулося мого носика. Ще раз і ще раз! На бруківці залишались мокрі сліди від чогось дивного. Треба лапати це “щось”. Розставила долоню, а нічого не видно, лише мокрі цятки. Простягла до неба рукав пальто. О, це щось біле і яке гарне... чому така краса зезає?!

Вулиці. Сніг. Перший сніг у моїй пам'яті.

P.S. Мене вразили фрески у Софії Київській.

Вони такі древні, від них віє загадкою.

Саме фрески втягують тебе у інший вимір,
у вимір прекрасного і вічного.

ПОРИ РОКУ

Саблатки Галина

(філософський факультет)

Затрем тіли струни
у душі моїй...
Ніжна, ніжна пісня
задзвеніла в ній
Що ж до їх торкнулось?
Чи проміння дня?
Чи журба і радість
і любов моя?
О.Олесь

Напевно немає в світі такої людини, яка хоч би раз в житті не зіткнулася з прекрасним. Це не обов'язково могло бути щось радісне і величне. Прекрасним людині могло здатися найпростіші природні речі; такі як схід чи захід сонця, краплини вранішньої роси чи зелений весняний сад. Кожен сам для себе обирає міру прекрасного, бо що для одного видаватиметься красивим, для іншого може видатися потворним.

Щодо мене, то моя зустріч з прекрасним почалася з моменту мого народження. А оскільки я народилася влітку, то воно стало для мене найпрекраснішим. Літо – довгожданне, улюблене, найкраще. Це переспів пташок, гілка дикої троянди, що зазирає у твоє вікно і каже: “Вставай, іди зустрічати літо”. Це безмежне небо, до якого так хочеться дотягнутися і впіймати промінчик сонця. Це діамантові бризки води, яка вабить своєю прохолодою. Це золота і срібна стежки, яким ти йдеш назустріч коханню. Це сонце, яке купається у воді, ваблячи своєю красою. Це два голуби на твоєму підвіконні, які роблять затишнішим і твоє життя.

Прекрасною мені видається й осінь, тому що це барви золотого листя. Його навколо так багато, що воно, наперекір вітру і дощам, починає гріти. Це вогонь у твоєму серці, який прикрашає рум'янцем щоки твоїх друзів. Це опалі листочки, які, наче кошенята, ховаються у пух жовтої трави. Це небо, яке забирає у тебе твої сльози. Кожен отакий листочок це подарунок осені, її усмішка.

Весна... Це слово має в собі стільки значень, що я й не знаю, що саме я думаю про неї. Весна – це народження життя, воно – наче кава, яка примушує нас прокинутися і спонукає до дії. Це пanna зелень, яка ввійшла у свої володіння і прикрашає свій світ. Це настрої, який тепер завжди гарний, бо здається злочином ходити сумною, якщо тебе засліплюють сонячні зайчики.

Зима... Одні кажуть, що вона холодна і люта, а я вважаю її прекрасною. Адже зима – це солодка манка, яку варить небо і якою пригощає тебе. Це запах ялинки у твоїй хаті. Це люди, які цілують вітер. Це замерзла у кризі і квітка. Це кров калини на снігу. Це замерзлі сльози твого кохання і вітер, що їх витирає і дарує тобі нову надію. Це ти, вся біла після гри в сніжки. Що таке щастя? Що є прекрасніше за щасливу людину? Хоча стільки постає проблем, я завжди згадую слова Сенеки: “Нерозумно бути нещасливим уже сьогодні тільки через те, що маєш статитаким завтра”. І я хочу сказати тобі: “Люби осінь, зиму, літо, весну”. Знайди в них щастя, дозволяй собі бути щасливим у цю і в наступну мить. Проводжай кожен день з усмішкою на обличчі, навіть якщо сонце і хмари взяли за руки, якщо небо витискають, як лимон, якщо земля біла не від цвіту дерев, якщо у тебе на щоках вода... Будь щасливим!

ПРЕ КРАСНЕ ПРЕ КРАСНЕ ?

Дзвінка Марцинишин

(філософський факультет)

А й справді, що ж таке Прекрасне? Чи не можна його зустріти в цьому житті? Його слід шукати чи воно мусить саме знайти нас? Яке ж воно. Хтось скаже, що Прекрасного у нашій вимірі та часі не існує, що все це вигадки безглузвих мрійників й ром антиків – безумців. А інші будуть гордо стверджувати, що ТАК, воно існує, живе у грошах, золоті і сріблі, і що мідяк чарівніший за Сонце: у ньому сила, влада, почет і щастя. Лиш з-під мережива думок та мрій своїх рожевих Прекрасного Мислитель скаже: “Я його зустрів. Його я бачив вже не раз: на крильцях літнього метелика, в роси краплині, в посмішці Весни і в полі повного ром ашок, в троянди свіжій пуп’янку і на полотнищах природи, і скромних повелителів барвистої веселки, і в поцілунку сонця на листках травинки, в блакиті неба й темряві небес, у співі вітру, в танці юної сніжинки, в перлинах моря і калюжах Львова, в очах тендітної Русалки і в плачі дикої Вовчиці, у шумі музики й концерті шуму... і в дзеркалі розбитім на стіні...”

Моя зустріч з Прекрасним відбулася на четвертому місяці внутрішньо-утробного життя. Зустрівшись з тим Прекрасним, я навіть не була в стані збагнути як мені пощастило. Я лише на несвідомому рівні відчувала спокій, ніжність, любов та турботу. Лише тоді я вперше почула голос та серцебиття Мами, а разом з тим й інші звуки об’єктивно існуючого, оточуючого мою Маму, мене, світу (що тоді мало турбував мене).

Тоді у мене з’явився ще один зв’язок із Мамою, який не можна перетнути холодним бездушним металом, як пуповину, не можна позбавити мене його з біологічної необхідності спілкуватися із дійсністю самотужки, не відділяючись від неї світом рожевого сяйва та напівпрозорої кульки, наповненої чимось на кшталт води.

Лише завдяки “знанню” про тембр, висоту та інші дрібнички голосу, розмірений та рідний стукіт серця Мами, я інстинктивно “зрозуміла”, що ця мама – саме моя Мама, моя, а не чиясь – звичайна собі мама з-поміж сотень тисяч мільйонів інших звичайнісіньких мам.

Бондар В.

(факультет журналістики)

Два протилежні, різнойменні полюси,
Яким за фізикою, та й у згоді б жити,
Яким нести б гармонію у світ краси
Із двох начал добро та чудеса творити.
Та марно. Розділилися вони.
І роз'єднались так запекло між собою,
Що точать леза й закликають до війни
Так, ніби можна щось довести у двобої.
Вогонь й вода, добро і зло, інертність і напруга,
Такі одні і різні, і у кожного свій чин.
Двобій не вирішить проблем, тільки зросте напруга.
Кому ж дістанеться вінець з суцвіттям золотим?
Іде війна запекла. Від люті аж іскрять клинки.
То відступає хтось, то знову атакує.
Пашить від сперечань. На перемир'я слів бракує.
І падає вінець в багно із переможної схололої руки.

Оксана Юкіш

(факультет журналістики)

Поезії

Поезіє! Ти – сила чарівна!

Леся Українка

Вже вкотре я беруся за перо,
 Таке безсиле відтворити вічність
 З яких глибин незаних потойбічних
 Поезія зробила перший крок?
 Хто скаже, як народжувався світ,
 Той, де панує муза легкокрила
 Слова, скоряючись її чарівній силі, склалися в мелодії нові.
 І ось тепер – аж дивно – кожен вірш-
 Захоплива мандрівка у прекрасне,
 Нова зоря, яка уже не згасне, весняний легіт і бурхливий вир.
 ...Та є країна. Є її ім'я.
 І Кожна має пісню солов'їну.
 Земля, ім'я якої – Україна,
 Дала життя безсмертним солов'ям.
 На цій прекрасній стомленій землі,
 Де люди звикли вірити у святість,
 Лиш муза ще лишилась нерозп'ята,
 Хоч балом правлять голі королі,
 Лиш той поет і той гром адянин,
 Ту Україну визнав матір'ю відразу,
 прийнявши без найменшої образи
 Її любов, гіркішу за полин.
 Її крило поламане болить
 Вона мовчить, а муза гірко плаче.
 Та кожна з них синам своїм пробачить
 Думки нещирі й мимовільне зло.
 І, забринівши дзвониками мрій,
 Старий Пегас повернеться із мандрів.
 Він бачив світ: і крижані троянди,
 І скелі замість неба у голі.
 Слухняним і строем плинуть, мов живі,
 Струнки рядочки ямбів і хорів.

І ось цей вірш в числі твоїх трофеїв,
Мов діамант, підібраний в траві.
Це інший, особливий мікрокосм,
Сяйливий, як мелодія, незримий.
Дзвінким відлунням тут сміються рими,
І пахне дощ ясмином і бузком
Лиш тут поет ество своє знайде,
Таке життя – невідворотна карма.
Його ніхто не зраджусь безкарно.
А нагорода - о, вона гряде!
Не хмари, а відроджені дощі,
Вогонь живий, не сіре попелище.
Такий закон – естетика найвища
В самій людині і в її душі.

Ільїна Катерина

(економічний факультет)

Солодкі й вірші

Солодке слово – дуже сильна зброя
Дарують настрій ми солодкі нотки.
І вічне це людське питання: “Хто я?”
Надіється на відповідь солодку.

Одним солодка дружба – другим влада,
А ком усь – мить, дарована любов’ю.
Та у життєвих ласощах є вада,
бо “цукор може шкодити здоров’ю”.

* * *

Відсутність сумнівів – це сила,
Та мало хто її чув смак
Трапляється не часто так,
щоб совість душу не гнобила.

І все ж жорстокість, а не міць
Дає людині “вище право”
Забуть закони і устави,
Ні в чим не відати границь.

Ностальгія

Налилося жито в полі –
Спогад юних давніх днів.
Розкидались людські долі
Поміж різних берегів

І тоді вже мимоволі,
Через вищі почуття
Покидають люди ролі,
Що диктує їм життя.

І вертаються додому,
Хоч на днину в рідний край,
Бо лиш тут зникає втома
І лиш тут таїться рай.

Н і щ о

Писати важко, як нема про що
І в розумі стоїть пекельна пустка.
Хто відповість, чому так часто-густо
Мордує душу пагубне ніщо.

А може поряд десь крилатий кінь,
Та не приходить жадане натхнення,
Бо порожнечі справді інше ймення:
Така собі підступна хитра лінь.

Судиловська А.

(філософський факультет)

Мадонні

Вам не здається, що думки блукають
вулицями Львова?
Їх вітер дме в відкриті двері...

Старе забуте почуття – благоговіння за життям,
І дань покорі на вустах – пісні хвалебні в небесах:
“Благослови! Не покарай! Дай унаслідувати нам рай”..”
Зі всіх думок, всі сто шляхів вертаються в хвалебний спів.
І мертвим, і живим в покорі Мадонна – це як
присмак волі.

Краса тілесності, краса забутих форм,
Останній спокій тут в добу безладдя,
Бо тут одне просте людське знаряддя.
Творило з порохи собі ім'я.

Я не скажу, що це данина алтарю
Чи символ віри на сходинах неба:
Усе це людству треба і не треба,
В полоні почуттів частинка неба.

У мовчазному діалозі в часі
Вона звучить одна через каміння,
Збираючи уламки покоління,
З чужих думок, ілюзій та фантазій.

Робота майстра і в профіль чи анфас,
Чи знизу, зверху – все одно прекрасна,
Спокійна, власна та завжди сучасна,
Бо вмєжить спокійно і без нас.

Прозора тінь опутує вуста,
Затримує легенький подих вітру.

І розливає почуттів палітру,
І оживає вся її краса.

Пливуть хвилини по блакитних хвилях часу
В долонях – пароплавах серце б'ється!
І нерухомість посеkundно в'ється
І у спокою вже немає шансу...

Оживши починає мандрувати
З думок в думки, з полону до свободи.
Через безглузді почуття до вроди
Ти починаєш прагнути її пізнати.

Вона так схожа на якусь богиню,
Античну діву у полоні волі,
Яка тримає у покорі долі,
Приборкує собою всю гординю.

А ти стоїш під небом та так низько,
І граєш кожен день чужії ролі,
І терпиш радість, чиїм ти від болі,
А спокій ніби тут, він наче близько.

І так минаючи старе каміння,
Продовжує життя в чужому світі.
Серед банальної людської плоті,
Але годинами чекає на прозріння.

І буде бігти час, вливаючись у спокій,
В миттєвостях собі хвилина віднайдеться,
Але завжди вона одна минеться,
Залишить контур щастя, той глибокий...

КімЛюба

(біологічний факультет)

Іду бруківкою косою...
 Ось тут колись карети проїздили,
 А в тих каретах пані і панове
 В кафтанах золотих сиділи:

Ось тут, на площі, серед міста –
 Тут правосуддя над людьми чинили,
 Кого за правду, чи за злочин,
 Чи то з думок не тих – судили.

Тут кров лилася винних і безвинних.
 О тут вершилося усе.
 Щось пам'ятаємо, щось забулось.
 Та це є все тепер не те.

Терпіло місто всіх “татарів”,
 Австрійців, німців і поляків.
 Терпіло все. Палало і стогнало,
 Та Лев устав –
 і варварів прогнало.

Краса твоя частково збереглась.
 У серці дитини, давно заляглась.
 Любов загоріла – це те почуття –
 Що де я не буду – любутиму Льва.

.....
 Іду із левами – гуляю.
 Вас, леви! в серці я навек сховаю.
 І де б мене стежина долі не водила,
 Я буду з вами, левами своєї батьківщини.

Столярчук Максим
(економічний факультет)

Повсякденність

Ти звикла до свого життя –
Цигарки, бари, розпач, сльози...
Це повсякденність вся твоя;
Ти побороть її не можеш.
 Колись любила і кохала,
 Страждала, якщо шось не так.
 Та повсякденність твоя стала
 Байдужістю, що будить страх.
Тебе рятує тільки творчість,
В якій ти бачиш інший світ,
Яка гальмує повсякденність
І огортає її в лід.
 А я хотів для тебе стати
 Тим порятунком у житті.
 Щоб повсякденність твою брати
 І в мить гасити в боротьбі.
На жаль, не вишло це у мене,
ти теж нічим не допомгла.
Існуєш далі повсякденно
І, може, десь душа стражда!

* * *

Я бачу сльози – тавро смутку.
Я чую плач – печаль душі.
Я відчуваю серця муки,
Що програва у самоті.
 Я хочу щастя у цім світі.
 Я хочу долі у житті.
 І попросити хочу всіх я.
 Не загубитись в самоті,
Не погасити вогонь Ліри,
Не втратити в собі Любов.

І шанувати вічну Віру,
Бо це – основа всіх основ!

Кохання

Кохання – світле сонце на землі,
трава зелена в літнім полі.
Кохання – це печаль душі,
Що загубилась в почутті просторів.
 Воно, як той дзвінкий ручай:
 Коли все добре, він співає.
 Коли ж погано –
 Він все дощенту розбиває.
І вже кохання – це печаль, не щастя
Страждаєш, плачеш і чадиш –
На тебе вділи чорну маску,
Ти мучишся і – не іскриш.
 Та з часом, серце оживає.
 Воно кохати знову рветься в бій!
 І знов дзвінкий ручай співає,
 І все готовий ти віддати їй.

Ахмет III і запорожці

(продовження до вірша С.Руданського “Ахмет III і запорожці”)

Ахмет, отримавши листа,
Перечитав його, злегка
Подумав і підняв питання,
Бо злий ще був з самого рання:
 “Це хто посмів, це хто наважився
 До мене ось такі листи писать?!
 Я їх усіх на кіл посаджу!
 Я їх карать, щоб наказать!
Мені, як найсвітліший зірці Сходу,
Вклоняються царі усіх країн.
Та неповагу ось таку, не згodu
Моя країна ще не чула “фвк”юсім”!
 А як про мене будуть думати араби?
 А як той Цареград і Македон?

Ні, козаків цих треба взяти за бари,
 Щоб не хитали мою славу й мій закон!
 Багато їм дозволив у степах,
 Вже навіть Січ якусь побудували.
 Та ще й мені говорять цілувати
 Не жінку свою, а якусь там палю.
 Я не стерплю, я їм запам'ятаю!
 А ну ж бо басурмане, дай мені листка.
 Я напишу і хай собі страждають,
 Бо я уже готую всі війська!"

Того ж року, запорожці
 Грамоту читали.
 І ось яка розмова
 Між ними бувала.

“Що цей султан, цей бісів син
 Ще й зуби хоче показати?
 Давайте, хлопці, підготуйтеся...
 Я чую – будем вибивати”.

“А може, Батьку, не варто
 Об нього руки так мари.
 Ходімо, краще ще по чарці,
 Співаймо! Йдемо танцювати”.
 “Цить, синку, він не вступить.
 Ти ж бачиш: й бик дурнуватий,
 Баран упертий й той відступить.
 А цей все лізе, чорт рогатий!

А нам ще землю захищать;
 Свою, найкращу в світі землю.
 Її тобі й мені плекати...”

А що ж то буде, як з танців ми не вернемо?

Ти хочеш, щоб у кожній хаті
 Було по турку? Завжди
 Вони нас під собою будуть мати?
 Ех, тоді про гульби ми забудем назавжди!”

Аж раптом забігає сотник
 І сповіщає новину:
 “На півдні степу видно турків,
 Які розпочали війну”.

І козаків як підінали,
 Ураз забули про гульбу,
 Шаблі гострі очі оголили,
 Котрі готові затупити у бою.

Із лісу найгостріших списів,
Немов би сонце встало із-за хмар,
До козаків звернувся Гетьман
І ось які слова сказав:

“Ми козаками з вами не ставали.
Ми народились ними і живем.
І, щоб майбутнє в Україні було далі,
Ми з вами свої голови складемо.
Нехай запам’ятають ворожі діти,
На своїм тілі хай переживуть.
Нехай забудуть, що таке - радіти,
Коли на тебе козаки ідуть”.

І хвацько підкрутивши вуса свої,
Він фразу вимовив одну:
“А ну мо, хлопці, покажіть султану,
Хай пожаліє про оцю війну!”

І турки утікали швидше кулі.
Кидали все, лишень себе спасти.
А козаки ще й показали гумор:
Кого ловили – запрягали у вози.

І турки це запам’ятали!
І зрозуміли: з козаками їм не воювать!
Бо в козака любов, і честь, і слава!
А туркам – лише за ним и прибирать!